

Sulvi de samme Valgbestemmelser, som tidligere gjaldt her, og han henholdt sig til Folkethingets Mening den Gang; men det er mærkvoerdigt, at den ærede Indenrigsminister saa aldeles har glemt, hvorledes dette hang sammen. Vi til, da Befolkningen saae Indenrigsministerens Udkaft til en Kommunallov, hvorved de kommunale Bestyrelses Myndighed udvidedes, Adresser fra mangfoldige Steder rundt omkring i Landet om, at vi vilde gjøre os Umage for at indsætte Valgbestemmelserne i den samme Lov, fordi man, da det var en Lov, som skulde bruges af Almuesmænd omkring i Landet, onskede at have Alt, hvad der angik de kommunale Valg og Kommunernes Myndighed samlet paa eet Sted, og det fandt vi ganske naturligt og rigtig. Det blev derfor ogsaa fra Thingets Side forsøgt at inddrage Valgbestemmelserne i det Udkaft, som Regjeringen havde indbragt; men det var saa langt fra, at vi vare enige om, at det skulde være de samme Valgbestemmelser, som gjaldt den Gang, at vi maatte høre os for den daværende Indenrigsminister. Den ærede Indenrigsminister kan derfor ikke sige, at vi vare enige om, at Valgbestemmelserne skulde blive, som de vare. Nei, vi bleve tvungne til at gaa ind paa en saadan Ordning, idet den daværende ærede Indenrigsminister erklærede, at Loven ikke vilde komme ud med dette Indhold, dersom vi blot forandrede en Løddel ved de gjældende Bestemmelser om den kommunale Valgret og Valgbarhed, og da vi satte Pris paa at faae den Del af Loven, der angik en Udvidelse af Myndigheden for Kommunerne, og vi ikke vilde risikere at gaa glip deraf, saa bødte vi os og fandt os i at optage de daggældende Bestemmelser fra 1855 om Valgret og Valgbarhed. Jeg maa derfor paa det Bestemteste protestere mod den ærede Indenrigsministers Berettigelse til at sige, at vi den Gang vare enige om at sætte disse Bestemmelser ind. Vi vare saa uenige derom, som Nogen kunde være, thi vi havde først ved anden Behandling indsat nogle Bestemmelser, som aføge deraf, men ved tredje Behandling maatte vi høre os for den Paastand fra Indenrigsministeren, at det var en Betingelse for at faae Loven, at vi lod de gjældende Valgbestemmelser usforandrede. Dette er et bestemt Faktum, og jeg kan ikke finde mig i at lade en Paastand, der fritter saa ganske derimod som den ærede Indenrigsministers, staa uimodsagt. Vi have hørt den før fra Ministerbordet, men skulde den komme frem oftere, skal jeg ikke undlade hver Gang at modsigte den som en Paastand, der ikke er berettiget.

Berg: Der er fremsat Betragtninger af det ærede Medlem for Aarhus (Mørk) og ligeledes det ærede Medlem for Thisted (Lund), hvorefter man skulde antage, at der i Kjøbstæderne ikke næredes Omsker om en Forandring med

Hensyn til den nuværende Valgmaade. Jeg vil gjerne antage, at de ærede Herrers Udtalelser ere et rigtigt Udtryk for Stemningen i visse Kredse, men jeg turde paasta, at der selv for de nævnte Byers Vedkommende vil være et ikke ringe Antal, som oplyst om Forholdene, vilde hævde Betragtning med os, og jeg kan som Vidnesbyrd om, hvorledes Stemningen er i andre Byer, oplyse, at den Mand, som Horsens har sendt til Landstinget, og som jeg er overbevist om i denne Henseende er i Samklang med dem, han ellers pleier at være i Samklang med i denne By, har erklæret, at en Lov, som indfører almindelig Valgret til Byraadene, skulde han stemme for. Vi have hørt flere andre Vidnesbyrd her, i Dag, og jeg kunde sige flere til, thi jeg er overbevist om, at der i den Henseende er en heldig Fremgang med den rette Oplysning i Kjøbstæderne. Jeg skal villig indrømme, at der er afbillige Kjøbstæder — og vi have fornødig haart et staaende Exempel derpaa — der endnu ere i Bidsfærelse med Hensyn til deres borgerlige og politiske Stilling, baade deres Rettigheder og deres Forpligtelser, men i Almindelighed, taget maa jeg fastholde, at der i Kjøbstæderne er en stærk Utroa, et stærkt Duffe om og en stærk Jølelse af Nødvendigheden af, at der sker en Forandring. Og det vilde dog ogsaa være underligt andet, thi naar vi ville tale om, hvad Gnevoldskongerne have gjort eller ikke, saa kan jeg henvise til, at Frederik den Sjette i 1837 turde betroe den nye kommunale Ordning af Kjøbstæderne til den almindelige Valgret. Enhver, der havde eget Hus og som saadan drev Næring, kunde møde og afgive sin Stemme til Valg af Borgerrepræsentanterne. Hvad enten han betalte 8 s. eller 800 Rd. i Skat, havde hans Stemme lige Vægt, og det er forbausende at lægge Mærke til, at 36 Aar efter, at det er sket, tør man ikke gaa tilbage til en lignende Grundsaetning, udvidet saaledes, som Forholdene have ført det med sig, idet man har forandret Næringsforholdene. Vi staa i saa Henseende langt tilbage fra det Standpunkt, Gnevoldskongen Frederik den Sjette stod paa. Den nuværende konstitutionelle Regjering i Danmark 24 Aar efter, at vi have faaet den frie Forsaetning, staaer med Hensyn til Frihed i de kommunale Forhold tilbage for Frederik den Sjettes Raadgivere i 1837! Det ærede Medlem for Aarhus nedlagde en Indsigelse, som jeg lader staa ved det Værd, den har. Men Tanken i hans Udtalelser var den, at man ikke kunde sammenligne Bestemmelserne med Hensyn til de kommunale Raad med Bestemmelserne for det repræsentative System. Den samme Anskuelse fastholdt ogsaa den høitærede Minister; men jeg tror, at de begge tage feil. Der er Garantier tilstede, selv om der paa det ene Sted er eet Kammer, medens der paa det andet Sted er to Kamre.